

že smír neodvolali. I bez tohoto dodatečného ujednání mohli žalobci odvolati smír v desetidenní lhůtě na rozmýšlenou. Jestliže tak neučinili, stal se smír bez výhrady právoplatným exekučním titulem, z něhož žalovanému vzešel nárok na zaplacení částky smírem ujednané. Z dodatečného ujednání vzešel žalobcům jen samostatný žalobní nárok na provedení slíbených oprav, nic více. Podle toho, co dolíčeno, netřeba se obíratí otázkou, zda jest počítati vznik exekučního titulu od sepsání smíru, či ode dne, kdy se končila žalobcům lhůta k jeho odvolání, neboť tato okolnost jest v souzeném případě právně nerozhodná.

Čís. 10705.

Byla-li strana zastupována v advokátském sporu v první stolici advokátem A., odvolání však podal a stranu v odvolacím řízení zastupoval advokát B., rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátu A., jehož procesní plná moc nebyla zrušena, jest lhůtu k dovolání počítati od tohoto doručení, třebas advokát A. rozsudek odvolacího soudu vrátil a soud ho pak doručil advokátu B., jenž podal o něho dovolání po uplynutí původní dovolací lhůty.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, Rv I 802/30.)

Žalobce byl v advokátském sporu zastoupen advokátem Dr. Emilem P-em. Odvolání z rozsudku prvního soudu podal a žalobce v opravném řízení zastupoval advokát Dr. Václav V. Rozsudek odvolacího soudu byl pro žalobce doručen Dr. Emilu P-ovi dne 19. prosince 1929. Dr. Emil P. podáním ze dne 15. ledna 1930 vrátil rozsudek, ježž soud dal potom doručiti dne 27. ledna 1930 Dr. Václavu V-ovi, který podal dovolání dne 8. února 1930.

Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Důvody:

Žalobce byl v souzeném advokátském sporu zastoupen advokátem Dr. Emilem P-em, jenž se vykázal procesní plnou mocí ze dne 2. března 1928. Odvolání z rozsudku prvního soudu podal a žalobce v řízení opravném zastupoval advokát Dr. Václav V., vykázav se procesní plnou mocí ze dne 26. září 1929. V procesních spisech není však ani zmínky o tom, že procesní plná moc udělená žalobcem Dr. Emilu P-ovi byla podle § 36 c. ř. s. zrušena odvoláním anebo výpovědí, takže se všechna doručení souzené právní rozepře se týkající mohla podle § 93 první odstavce c. ř. s. platně dítí též tomuto zmocněnci. Vždyť zákon nebrání tomu, by si strana nepřibírala i více advokátů (§§ 41 třetí odstavec a 90 c. ř. s.), a má-li strana několik zástupců zmocněných přijímati soudní doručení, pokládá se podle § 90 c. ř. s. doručení za vykonané, odevzdá-li se jednomu z těchto zástupců stejnopis písemnosti, kterou jest doručiti. Rozsudek odvolacího soudu byl pro žalobce doručen Dr. Emilu P-ovi

19. prosince 1929, doručení to se stalo platně a dovolací lhůta podle § 505 druhý odstavec c. ř. s. končila dnem 2. ledna 1930. Dr. Emil P. teprve podáním ze dne 15. ledna 1930, došlým na soud dne 22. ledna 1930, vrátil doručený mu rozsudek soudu prvé stolice s podotknutím, že žalobce v odvolacím řízení již nezastupoval. Prvý soud dal pak rozsudek odvolacího soudu doručiti Dr. Václavu V-ovi, který jej obdržel dne 27. ledna 1930 a podal odvolání, došlé na soud dne 8. února 1930, tedy dávno po uplynutí dovolací lhůty, jež nemohla býti oním druhým doručením prodloužena (§ 505 druhý odstavec c. ř. s.). Z vyličeného stavu věci plyne, že dovolání bylo podáno opožděně, pročež je dovolací soud musil podle § 507 c. ř. s. odmítnouti, an tak neučinil již soud prvé stolice.

Čís. 10706.

Domáháno-li se na vyrovnacím dlužníku zaplacení plné kupní ceny za zboží prodané prý s výhradou vlastnictví, aniž bylo v žalobním návrhu uplatněno věcné právo a aniž byla omezena žádost o zaplacení na zboží prodané s výhradou vlastnictví, nelze přihlížeti k výhradě vlastnictví a jest žalobu zamítnouti, dodržel-li dlužník splátky uložené mu ve vyrovnání.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, Rv I 969/30.)

Žalující firma v N. v Čechách domáhala se na žalovaném v L. na Slovensku zaplacení celé pohledávky za dodané zboží, ač o jmění žalovaného bylo přijato vyrovnání a žalovaný plnil řádně vyrovnací splátky. Žalobu opírala žalobkyně o to, že si k dodanému zboží vyhradila vlastnické právo. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Není zapotřebí probrati otázku, zda došlo mezi stranami k ujednání o výhradě vlastnického práva a zda nižší soudy rozřešily tuto otázku správně. Žalobní návrh zní jen na zaplacení kupní ceny. Jde tudíž o obligační nárok, který podléhá vyrovnávacímu řízení (§ 46 vyr. ř. ř. zák. 337/14 a § 49 nař. čís. 4070/1915 M. E.) a byl podle zjištění prvního soudu též přihlášen k vyrovnání, v němž žalobkyni nebylo odepřeno pro tuto pohledávku hlasovací právo. Není sporu o tom, že žalovaný plnil dosud závazky z potvrzeného vyrovnání. Ježto žalobkyně neuvedla, že dodané zboží prodané s výhradou vlastnictví bylo zcizeno, naopak uvedla, že podle zjištění jejího obchodního zástupce je téměř vše ještě neprodáno na skladě (§ 21 vyr. ř. ř. zák. 337/14 a § 67 nař. čís. 4070/1915 M. E., § 43 čl. XVII/1881), zamítly právem nižší soudy žalobu na plné zaplacení zažalované pohledávky. (Sb. Nejv. s. čís. 4733.) Žalobkyně ovšem tvrdila, že si vyhradila vlastnické právo k dodanému zboží. Toto